

A la muntanya, córrer o caminar?

Confrontem dues ànimes que avui dia conviuen a la muntanya, la introspectiva i la competitiva, i que potser no estan tan allunyades com sembla

Aure Farran Llorca
Periodista

Marc Obiols | Obisual Media

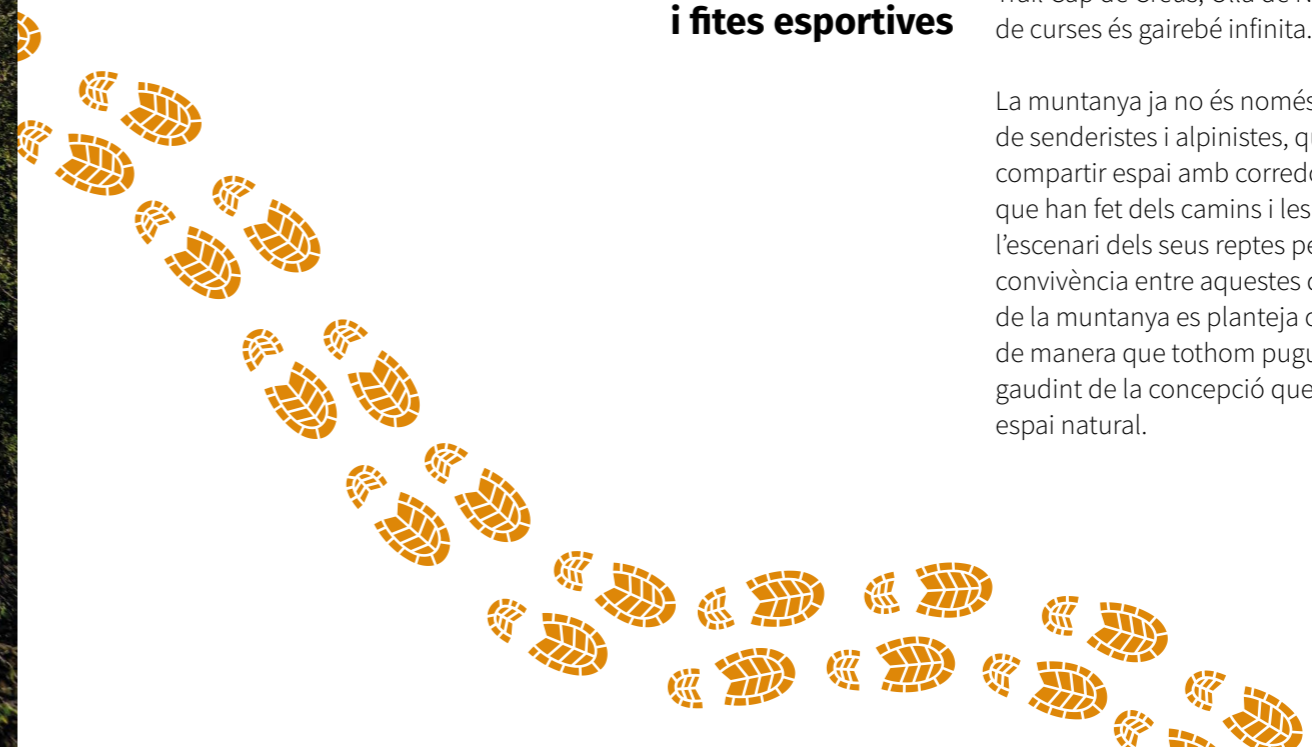
Anna Solans

La idea és apropar-se a la muntanya deixant de banda marques i fites esportives

En un món cada vegada més digital, on el temps ho condiciona tot i on tot cal fer-ho com més ràpid millor, ha pres força els darrers anys el moviment *Slow Mountain*, un concepte que va definir Juanjo Garbizu després d'haver posat sobre la taula tota una filosofia de vida, la *Monteràpia*. La idea d'aquest moviment es basa a situar la muntanya com a element indispensable per suportar i trobar l'equilibri d'una vida que transcorre massa de pressa. Garbizu veu la muntanya com una escola de valors i com un bàlsam que ens ajuda, de manera senzilla, assequible i eficaç, a prendre certa distància amb els problemes del dia a dia.

En el seu llibre *Slow Mountain* (Ed. Dièresis), Garbizu defensa la idea d'apropar-se a la muntanya deixant de banda marques, cronòmetres i fites esportives, amb una proposta que sembla totalment oposada a la realitat d'avui, on proliferen, i amb molt d'èxit, les curses de muntanya. Una llarga llista d'esdeveniments que posen a prova la resistència dels corredors i on pot semblar que l'únic que importa és arribar el primer. Ultra Pirineu, Transgavarres, Montsant 360, Trail Cap de Creus, Olla de Núria..., la llista de curses és gairebé infinita.

La muntanya ja no és només el paradís de senderistes i alpinistes, que ara han de compartir espai amb corredors i ciclistes que han fet dels camins i les muntanyes l'escenari dels seus reptes personals. La convivència entre aquestes dues ànimes de la muntanya es planteja com un repte, de manera que tothom pugui seguir gaudint de la concepció que té d'aquest espai natural.

El Pablo viu la muntanya des de la tranquil·litat, des del passar lent del temps

No pensar només en el cim

En una línia propera al pensament de Juanjo Garbizu es mou l'asturià Pablo Batalla, llicenciat en història i escriptor. És autor de *La virtud en la montaña* (Ediciones Trea), on reivindica un accés a la muntanya lent, il·lustrat i anticapitalista, i del llibre *La bandera en la cumbre* (Capitán Swing), on aborda una història política del muntanyisme posant de manifest com totes les ideologies i grans moviments socials de la modernitat han promogut i practicat el muntanyisme.

Batalla es va enamorar de la muntanya de ben petit, gràcies a un professor que li va ensenyar a estimar-la i valorar-la des del joc, l'emoció i la descoberta. «La meua visió de la muntanya es va construir sobre aquesta llavor i d'altres que també va plantar el meu pare, i la percepció que en tinc avui continua sent aquesta, la de no pensar només en el cim, la de no córrer, sinó la de parar-te a mirar i a aprendre de la muntanya».

Batalla reconeix que quan camina per la muntanya sempre vol arribar al cim, però valora especialment el camí fins a arribar-hi. Tot i reconèixer que hi ha muntanyes que voldria conèixer més, com els Pirineus, també s'adona que, com més gran es fa, en té prou «amb les muntanyes que tinc a prop. Per molt que repeteixi,

segueixo descobrint llocs que no coneixia i això m'omple». I afegeix que cada vegada que vas a la muntanya assumeixes que «no serà igual, perquè canvia d'estació a estació, d'any a any. Canvia la muntanya i també un mateix, perquè el nostre estat d'ànim potser ha canviat i perquè recórrer un camí als 20 anys o als 50 fa que en tinguis una perspectiva molt diferent».

La muntanya compartida i respectada

El Pablo viu la muntanya des de la tranquil·litat, des del passar lent del temps. Tot el contrari que l'Anna Comet, atleta, entrenadora, periodista i conferenciant, que ha participat en algunes de les curses de muntanya més exigents del món. Va començar practicant l'esquí alpí per després passar-se a l'esquí de muntanya i al *trail running*.

Vinculada des de ben petita a la muntanya, reconeix que és el seu espai de referència; «la majoria de records que tinc estan vinculats a la muntanya i generalment amb l'esport de competició. A casa, sempre que podem estem a la muntanya, és una cosa que m'agrada que els meus fills visquin, que coneguin. I és on sempre trobo calma i pau». Incideix en aquests dos conceptes tot i que reconeix que «quan estàs competint, en pau precisament no estàs. Però la meua relació amb la muntanya és això, és aquesta tranquil·litat, sentir la natura. La solitud de la muntanya m'agrada molt, però també gaudeixo compartint-la, sobretot amb els meus fills o amb la meua parella».

Un compartir que també és essencial per a Pablo Batalla, que reconeix que a ell no el motiva anar sol a la muntanya, que necessita compartir el camí, que veu també com un temps d'aprenentatge, tot i que també li ofereixi moments d'introspecció.

I quins valors associa l'Anna a la muntanya? «La muntanya per a mi és, primer de tot, respecte, perquè has de saber que tu allà no hi tens res a fer». Comet recorda que la muntanya mana i et posa al teu lloc, perquè «de vegades, pot ser un entorn hostil que tu no domines o que no pots controlar. Per tant, has de tenir-li molt respecte, has de ser molt humil». A més, entén la muntanya com un lloc per a l'observació i on fugir de les comoditats i la immediatesa que marquen la nostra societat. Aquí traça un punt de trobada amb Batalla, que veu el senderisme o l'alpinisme com una aventura, com a compromís i activitat col·lectiva, com a conquesta pacient i laboriosa.

Una lletania mental d'exigència

L'autor de *La virtud en la montaña* es mostra molt crític amb l'auge de les curses de muntanya i amb aquesta concepció de *fast mountain* que s'ha anat imposant els darrers anys. La veu com una «translació muntanyenca de com és el nostre món. El capitalisme neoliberal que ens governa és això, la velocitat, l'individualisme, el consumisme, l'eficiència, la productivitat, fer més amb menys, competir amb els altres. Això suposa que, en lloc que la muntanya sigui un espai de trobada amb els altres i amb la mateixa natura, com ho és per a mi, es converteixi només en un espai on competir amb altres, on sostenir un esforç amb una lletania mental d'exigència que al final no et deixa pensar en res més».

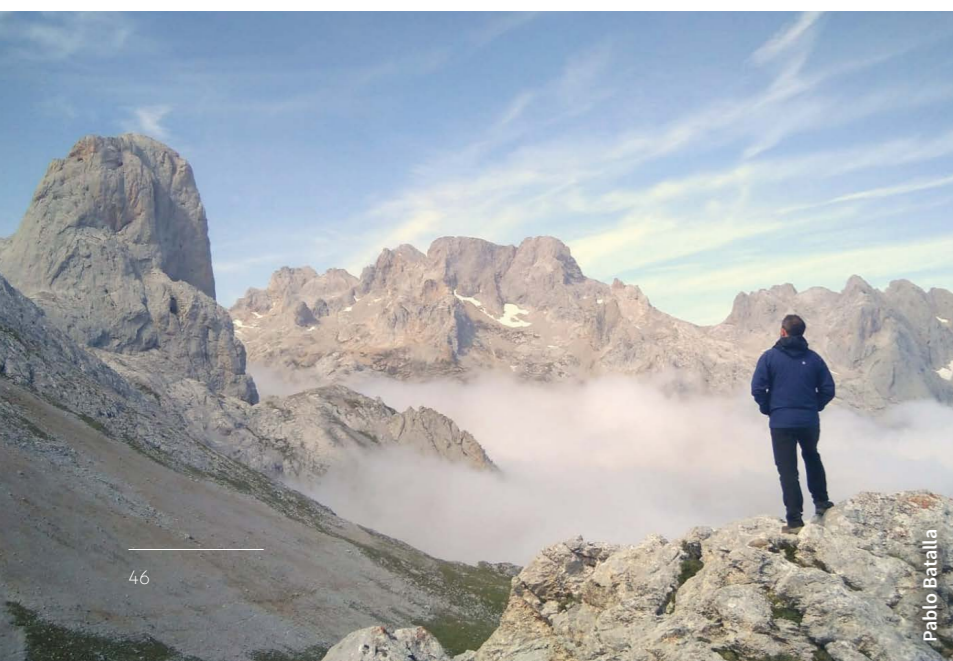
Jose Miguel Muñoz

Per a l'Anna la muntanya és, primer de tot, respecte

Batalla assegura que aquests nous muntanyencs volen una muntanya abalisada, accessible, lúdica i immediatament consumible, allunyada dels valors que se li suposen intrínsecs. L'individualisme contra el col·laboracionisme. L'obsessió contra l'observació. La velocitat versus la lentitud. Com a exemple posa els vídeos que corredors i alpinistes de postureig comparteixen a les xarxes socials mentre participen en curses arreu del món o paguen grans sumes de diners només per poder fer-se la foto fent un cim emblemàtic; «potser estan en un lloc preciós, però tu només veus la seva cara i els escoltes parlar d'ells, dels seus reptes, de les seves dificultats, però mai de com és el paisatge. El lloc és simplement un tel·l de fons d'aquesta gesta personal i egòlatra».

En té una percepció diferent l'Anna Comet, que diferencia el que és la competició a la muntanya, de la muntanya en ella mateixa. «Per a mi —diu— la competició a la muntanya és un compromís enorme amb tu mateix i un repte de superació, per això enganxa tant». Per a Batalla, el que val és poder mirar, escutar, contemplar, observar, i únicament pel plaer de fer-ho i pel que aprendràs.

Pablo Batalla

El lloc és simplement un teló de fons de la gesta personal i egòlatra

Poden conviure les dues ànimes?

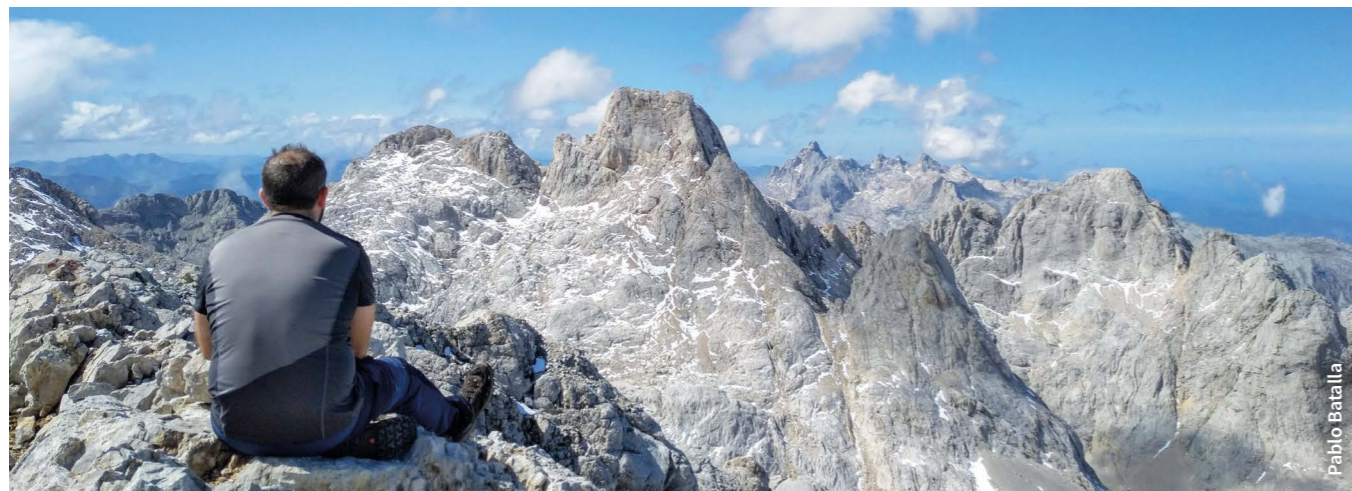
Un dels grans reptes entre aquestes dues maneres de viure la muntanya, com dèiem, és aconseguir una bona convivència. Batalla es mostra més escèptic sobre les opcions de compatibilitzar les dues coses i recorda algun episodi en què uns excursionistes no podien seguir el camí que volien perquè s'hi estava disputant una cursa. «Uns caminants mai no expulsen altres caminants d'un camí —recorda—. En canvi, els corredors sí que ho fan. I això, al final, és una privatització del camí, encara que sigui efímera. Tot plegat ens torna a parlar del món modern, que ens obliga a ser empresaris de nosaltres mateixos en constant competició amb els altres».

Comet ho veu diferent i es mostra convençuda que poden ser activitats plenament compatibles. «El que cal és que hi hagi respecte i comprensió dels uns amb els altres, perquè, al final, la muntanya és un lloc públic i mentre es respecti l'entorn, tothom té dret a estar-hi. Hem de poder fer compatibles les dues maneres de viure la muntanya. Hi ha espai per a tots i només cal que s'imposi la bona voluntat de cada persona». I aprofita per reivindicar que no pel fet de caminar o anar lent gaudeixes més de la muntanya: «Estic convençuda que pots gaudir del camí ja sigui caminant o corrent. Busques coses diferents amb cada opció i no té per què ser una cosa millor que l'altra. De cada moment en treus diferents experiències, sentiments o sensacions».

Pots gaudir del camí ja sigui caminant o corrent, tot i que busques coses diferents

Comet i Batalla sí que coincideixen en una cosa. L'atleta admet, amb franquesa, que en l'auge de les curses de muntanya «hi ha una part de moda» i alerta que de vegades hi pren part gent que no està prou preparada. Però creu que aquest auge s'explica, principalment, per la necessitat de reconnectar amb la natura que va sentir la gent després de la pandèmia del Covid.

Per la seva banda, l'asturià recorda que «al final, la història és pendular i podem tornar enrere com hi hem tornat amb tantes altres coses. En alguns àmbits es va imposant una mena de *conservadorisme*, podríem dir-ne, que s'acabarà traduït també en un retorn a formes més clàssiques d'aproximació a la muntanya. El que em preocupa, és clar, és el que haguem destruït irreversiblement pel camí. Per això no ens hem d'asseure a esperar que el pèndol torni, sinó que hem d'esforçar-nos dia a dia per salvar tot el possible. Perquè, quan el pèndol torni enrere, es trobi que hem protegit i conservat el màxim possible».

Pablo Batalla

Jose Miguel Muñoz